

Kirkkokiusatut – kirkkosiunatut

Laura Mäntylä, Helsingin yliopiston opiskelijoiden ja henkilökunnan pappi, ensimmäinen papin virassa toimiva pappi, joka tuli julkisesti kaapista ulos

Minulle annettiin tehtäväksi puhua kokemuksistani siitä, millaista on toimia seksuaalivähemmistöön kuuluvana kirkossa. Kukaan työkaveri ei ole koskaan kohdellut minua asiattomasti seksuaalisen identiteettini takia. Olen saanut avoimesti elää ihan niin kuin jokainen heterokin samanlaisena yhteisön jäsenenä. Minua on siis siunattu.

Mutta mutta. Onkohan asia ihan niin yksioikoinen? Ei ole. Kirkko on muutakin kuin kirkon työntekijät. Kirkko on maailmanlaajuinen kristittyjen yhteisö. Työssäni olen saanut kokea käytöstä, jota voisi nimittää myös kiusaamiseksi. Tosin itse en halua sitä niin nimetä, koska uskon niiden ihmisten hyvään tahtoon, jotka minulle ovat todella inhottavasti puhuneet. Minulla on kuitenkin kaksi sellaista kokemusta, joissa olen kokenut, että jotenkin olisi pitänyt pystyä suojautumaan. En osannut. En tiennyt, onko minulla pappina siihen oikeutta.

Ajattelin kertoa ihan muutamalla sanalla siitä toisesta kokemuksestani: Opiskelija otti minuun yhteyttä ja sanoi haluavansa keskustella kanssani. Tätä tapahtuu työssäni paljon ja tietenkin sovin ajan suhtautuen keskusteluun kuin mihin tahansa sielunhoidolliseen keskusteluun. Pian kuitenkin huomasin, ettei ollutkaan sellaisesta kyse. Tämä nuori nainen oli halunnut tulla tapaamaan minua kertoakseen ystävästään Amadeuksesta, joka on kuulemma eheytynyt homosta heteroksi. Nyt tämä nainen toivoi kovasti, että minullekin kävisi niin. Hän oli kuulemma rukoillut puolestani ja miettinyt pitkään, voiko hän tulla tällä tavalla puhumaan. Juttelimme yli tunnin, vaikka koko ajan mietin, pitääkö minun suostua tähän. Keskustelu oli niin kipeä, että itkin välillä. Pappina en kuitenkaan kokenut, että minulla olisi oikeutta lopettaa tällainen itseäni arvosteleva ja tuomitseva keskustelu. Nyt olen eri mieltä. Nyt katkaisisin tällaiset tilanteet. Itseään pitää suojella. Toivon, että Anna-Maria Numminen kertoo sitten lopuksi, onko minulla ihan lainsäädännönkin puolesta oikeus tällaiseen. Mielestäni jokaisella tulisi olla.

Enimmäkseen minua on kuitenkin kirkossa kohdeltu äärimmäisen kunnioittavasti ja ihan niin kuin ketä tahansa heteroakin. Netin keskustelupalstojen jutut jätän omaan arvoonsa. Siellä on helppo huudella. Harva sanoo kuitenkaan mitään niin henkilökohtaista päin naamaa. Miksi olen päässyt niin vähällä työyhteisöissäni? Ensimmäinen olin Korson seurakunnassa ja nyt sitten yliopistopappina Helsingin seurakuntayhtymässä. Korsossa minulla oli maailman upein esimies kirkkoherra Kari Pekka Kinnunen. Kerroin hänelle homoseksuaalisuudestani jo paljon ennen kuin olin tv-ohjelmassa siitä puhumassa. Kun menin telkkariin, juttelin siitäkin hyvissä ajoin KP:n kanssa. Hän yhdessä Vantaan seurakuntien viestintätiimin kanssa pohti enakkoon, mitä ohjelmasta voi seurata ja miten he siihen reagoivat. Kaikkeen oli siis varauduttu. Työkaverinikin saivat kuulla jo ennen sitä ohjelmaa, että tällainen on tulossa. Kukaan ei sanonut yhtään pahaa sanaa minulle, kun palasin töihin, ei kukaan. Seurakuntaneuvoston varapuheenjohtajan kohtaamista pelkäsin, mutta sekin kääntyi lopulta hyväksi.

Minun kohdallani on toiminut se, että olen aina luottanut ihmisiin, heidän hyväntahtoisuuteensa. Olen myös luontaisesti avoin ihminen. Olen myös tehnyt tietoisien päätöksen, etten anna seksuaalidentiteettini mitenkään rajoittaa elämääni. Elän aivan niin kuin kuka tahansa heterokin, puhun samalla lailla puoliosistani yms. Se on minun ratkaisuni. Se ei varmasti toimi jokaiselle enkä mitään

sellaista toimintaohjetta halua kenellekään antaa. Puhun vain omasta näkökulmastani niin kuin minua on pyydetty.

Minä uskon, että voin vaikuttaa siihen, olenko ensisijaisesti kirkkokiusattu vai kirkkosiunattu. Minun tapani vaikuttaa siihen on olla avoin ja luottaa ihmisten hyvántahtoisuuteen. Sinun on hyvä miettiä, mikä on sinun tapasi. Se voi täysin perustellusti olla aivan erilainenkin.

Avoimen kohtaamisen kautta, kun olen uskaltanut näyttää sen, mitä minun sydämessäni on, kun ollaan kohdattu toisen ihmisen kanssa myös tunnetasolla, niin olen päässyt näihin upeisiin, koskettaviin tilanteisiin. Haluankin päättää tämän oman puheenvuoroni Marja Mattlarin sanoihin laulussaan Lintu: 'En kadu ketään niistä, joita syliini suljin, heitä sentään rakastin. Itken kaikkia niitä, joiden ohitse kuljin, joita väistin ja pakenin. Sillä aina kun ihmisen lähelle päästin, löysin lähelle itsekin. Mutta jos itseäni varjelin ja säästelin, heti eksyin ja palelin.'